

Sygn. akt I C 297/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Przemysław Majkowski

Protokolant : sekr. sąd. Patrycja Tokarek

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2017 r. w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. A.

przeciwko M. G. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. G. (1) na rzecz powoda M. A. kwotę 100 000 (sto tysięcy) złotych z maksymalnymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego M. G. (1) na rzecz powoda M. A. kwotę 8 467 (osiem tysięcy czterysta sześćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 297/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 22 marca 2016 r. (data wpływu) pełnomocnik powoda M. A. wniósł o zasądzenie w postępowaniu nakazowym od pozwanego M. G. (2) kwoty 100.000,00 złotych wraz z maksymalnymi odsetkami liczonymi od dnia 02 czerwca 2015 r. oraz z kosztami procesu według norm przepisanych w tym kosztami zastępstwa adwokackiego i opłatą od pełnomocnictwa, (pозew k. 2-3).

W dniu 05 maja 2016 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu w sprawie o sygn. akt I Nc 37/16 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w którym orzekł, że pozwany M. G. (2) w ciągu dwóch tygodni od doręczenia mu nakazu zapłaty powinien zapłacić na rzecz powoda M. A. kwotę 100.000,00 zł z maksymalnymi odsetkami liczonymi od dnia 02 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania w wysokości 4.867,00 złotych w tym kwotę 3.600,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego, albo wnieść w tym terminie sprzeciw do tutejszego Sądu, (nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 05 maja 2016 r. w sprawie I Nc 37/16 k. 24).

W dniu 10 czerwca 2016 r. (data wpływu) pozwany M. G. (2) wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 05 maja 2016 r. i wniósł o „odrzućcie pozwu w całości”. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, że pozew w rzeczywistości winien dotyczyć kwoty 50.000,00 zł powiększonej o umowne odsetki w wysokości 2,5 % miesięcznie. Pozwany podniósł także, że w rzeczywistości powód M. A. nie udzielił mu pożyczki tylko spłacił jego zadłużenie u innej osoby w wysokości 50.000,00 zł. Wskazał, że dokument stanowiący o podstawie pozwu, z którego wynika kwota 100.000,00 zł został sporządzony po dłuższym okresie od faktycznych czynności stron. Pozwany podkreślił, że sporządził dokument, ponieważ chciał z powodem załatwić sprawę polubownie oraz nadmienił, że jego obecna sytuacja majątkowa nie

pozwala mu na spłacenie zadłużenia, (sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 05 maja 2016 r. I Nc 37/16 k. 24).

Na rozprawie w dniu 02 lutego 2017 r. pełnomocnik powoda oświadczył, że popiera powództwo, zaś pozwany podał, że nie uznaje powództwa (protokół rozprawy z dnia 02 lutego 2017 r. 00:00:20-00:02:00 w zw. z k. 69).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Strony przyjaźniły się ze sobą od kilkunastu lat. Dla powoda pozwany był bardzo bliską osobą, traktował go jak brata. Powód M. A. kilkakrotnie w przeszłości pożyczał pozwanemu M. G. (2) pieniądze, które ten zawsze oddawał. W 2012 r. powód pożyczył pozwanemu kwotę 100.000,00 zł. Ponieważ M. A. nie dysponował całością sumy potrzebnej na pożyczkę, a jedynie kwotą 30.000,00 złotych, brakującą sumę 70.000,00 zł pożyczył od swojego brata P. A.. Po otrzymaniu pieniędzy od brata powód całą umówioną kwotę 100.000,00 pożyczył pozwanemu M. G. (2). Na tę okoliczność strony sporządziły pisemną umowę pożyczki. Dokument został sporządzony przez pozwanego M. G. (2) pismem ręcznym, opatrzony datą oraz podpisany przez obie strony. W treści umowy strony zawarły istotne warunki umowy to jest jej przedmiot, pożyczoną kwotę, wysokość, odsetek oraz wskazały termin zapłaty pożyczonej kwoty. Ponieważ pozwany nie zwrócił pożyczki w umówionym terminie, w dniu 28 stycznia 2016 r. powód wezwał M. G. (1) do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Pismem z dnia 19 lutego 2016 r. pozwany stwierdził, że w wezwaniu do zapłaty jest wskazana błędna kwota pożyczki oraz, że powód nie pożyczał mu pieniędzy, a jedynie spłacił jego dług zaciągnięty u innej osoby, (dowód: poświadczona za zgodność kserokopia umowy z dnia 01 czerwca 2012 r. k. 6, poświadczona za zgodność kserokopia wezwania do zapłaty k. 7, zaświadczenie k. 16, zeznania powoda- protokół rozprawy z dnia 02 lutego 2017 r. 00:03:01-00:11:57 w zw. z k. 69-69v, 00:36:35-00:49:55 w zw. z k. 70, częściowo zeznania pozwanego-protokół rozprawy z dnia 02 lutego 2017 r. 00:11:57-00:32:52w zw. z k. 69v-70, 00:49:55-00:55:08 w zw. z k. 70-70v).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

Spór w sprawie sprowadzał się do ustalenia czy strony zawarły umowę pożyczki, a jeśli tak to na jakich warunkach i na jaką kwotę. Powód twierdził, że pożyczył pozwanemu pieniądze w kwocie 100.000,00 zł i dla potwierdzenia zasadności swojego roszczenia przedłożył poświadczoną za zgodność kserokopię umowy pożyczki z dnia 01 czerwca 2012 r. w której pozwany M. G. (2) oświadczył, że we wskazanym dniu pożyczył od powoda kwotę 100.000 zł i zobowiązał się do jej spłaty w ciągu trzech lat. Z treści przedłożonej umowy i podpisanej przez strony wynika, że po tym okresie powód miał prawo naliczać odsetki maksymalne i kary umowne związane z tą pożyczką. Pozwany nie przedstawiając żadnych dowodów bądź to osobowych bądź to w formie dokumentów, odnosząc się do żądań powoda oświadczył, że powód M. A. nie udzielił mu pożyczki tylko spłacił jego zadłużenie u innej osoby w wysokości 50.000 zł oraz że wymieniony dokument, z którego wynika kwota 100.000 zł został napisany po dłuższym okresie.

Podstawy prawnej tak określonego żądania należy poszukiwać w normie art. 720 k.c., dotyczącej umowy pożyczki. Zgodnie z powyższym przepisem przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności zeznań stron, nie ulega wątpliwości, że strony zawarły umowę pożyczki. W świetle zaprezentowanych przez strony odmiennych wersji zdarzeń kwestią sporną jedynie pozostaje na jaką kwotę zawarta umowa pożyczki opiewała oraz kiedy umowa w formie pisemnej została sporządzona, czy w momencie zawierania umowy tj. w dniu 01 czerwca 2012 r. jak twierdzi strona powodowa czy też kilka miesięcy później, jak wywodzi pozwany M. G. (2). W ocenie Sądu w toku niniejszego procesu powód bezspornie udowodnił, iż przekazał pozwanemu w ramach zawartej pomiędzy stronami umowy pożyczki kwotę 100.000,00 zł oraz że sama umowa pisemna została sporządzona w formie pisemnej w momencie jej zawarcia. Powyższe fakty, przyjęte przez Sąd za udowodnione, wynikają przede wszystkim z załączonych do pozwu poświadczonych za zgodność kserokopii dokumentów w postaci umowy pożyczki z dnia 01 czerwca 2012 r. zawartej

między stronami, której autentyczność nie była kwestionowana oraz wezwania do zapłaty z dnia 28 stycznia 2016 r. przesłanej przez stronę powodową pozwanemu M. G. (2). Nadto treść powołanych dowodów rzeczowych jest spójna z wyczerpującą i logiczną relacją powoda M. A., który zeznając w toku rozprawy podał, że pozwany jest jego bardzo dobrym kolegą, że był świadkiem na jego ślubie, że kilkakrotnie wcześniej udzielał mu pożyczek oraz że w połowie 2012 r. zawarł z M. G. (2) umowę pożyczki kwoty 100.000 na potwierdzenie czego w tym samym dniu została sporządzona umowa pisemna. Powód nadmienił również, iż pożyczka nie miała charakteru zarobkowego, że aby udzielić pozwanemu pożyczki sam pożyczył kwotę 70.000 zł od swojego brata oraz że ponieważ pozwany nie spłacał pożyczki to wysyłał mu ponaglenia za pośrednictwem krótkich wiadomości tekstowych (SMS), a ostatecznie wysłał mu wezwanie do zapłaty.

W toku niniejszego procesu pozwany wywodził z kolei, że M. A. nie udzielił mu pożyczki tylko spłacił jego zadłużenie u innej osoby w wysokości 50.000 zł oraz że wymieniony dokument, z którego wynika kwota 100.000 zł został napisany po dłuższym okresie oraz że powód wymusił na nim podpisanie umowy z wsteczną datą. Znamionym dla Sądu jednak pozostało, że pozwany nie potrafił w żaden sposób swoich racji potwierdzić jakimkolwiek obiektywnym dowodem. M. G. (2) poucany kilka razy w trybie art. 5 k.c. przez Przewodniczącego składu orzekającego w toku rozprawy głównej o prawie do składania wniosków dowodowych na potwierdzenie swego stanowiska oświadczył, że mu nie zgłasza żadnych wniosków dowodowych. A przecież ciężar dowodu w powyższym zakresie z mocy art. 6 k.c. spoczywał właśnie na stronie pozwanej. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., wedle którego strony zobowiązane są przedstawiać dowody, oraz art. 232 k.p.c. stanowiący, że strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że M. A. poza przytoczonymi wyżej gołosłownymi i mało logicznymi sugestiami nie przedstawił żadnych innych dowodów na potwierdzenie powyższych okoliczności. Odnośnie twierdzeń pozwanego, iż powód wymusił na nim w późniejszym terminie podpisanie umowy z datą wsteczną zaznaczyć trzeba, że brak jakichkolwiek przesłanek przemawiających za tym, że umowa pożyczki między stronami z dnia 01 czerwca 2012 roku była sporządzona w okolicznościach wyłączających świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. W aktach sprawy brak informacji, aby stan zdrowia pozwanego w momencie zawierania umowy nie pozwalał mu na uniemożliwił swobodne kierowanie swoim postępowaniem. Sąd kierując się zasadami logiki oraz prawidłowego rozumowania nie dostrzegł, a pozwany nie wskazał wiarygodnych powodów dla których powód i pozwany mieliby sporządzać pisemną umowę pożyczki dopiero w kilka miesięcy po zawarciu samej umowy i przekazaniu przez M. A. pieniędzy M. G. (2). Pozwany nie przedstawił także żadnych dowodów dotyczących rzekomego wymuszania na nim sporządzenia umowy. Sam zeznał, że powód nie stosował wobec niego przemocy. Nie można uznać także za wymuszanie jednorazowego zwrócenia się przez powoda do żony pozwanego o zwrot długu z informacją, że w razie niespłacenia zostanie on sprzedany oraz, kilkakrotne wiadomości tekstowe sms od powoda do pozwanego przypominające o obowiązku zwrotu pożyczonych pieniędzy. W takich okolicznościach, przy całkowitej bierności pozwanego pouczanego o możliwościach prawnej obrony, uznając przedłożone przez powoda dokumenty za autentyczne i wiarygodne, Sąd zasądził od pozwanego M. G. (2) na rzecz powoda M. A. żadaną kwotę 100.000,00 zł.

Rozstrzygnięcie co do odsetek uzasadnione było treścią art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (§1), zaś wysokość odsetek może wynikać albo z umowy stron, albo – w razie jej braku – należne są odsetki ustawowe. Strony ustaliły w § 4 umowy, iż w przypadku niespłacenia pożyczki w umówionym terminie więc do dnia 01 czerwca 2012 r. pozwany zobowiązany będzie do zapłaty maksymalnych odsetek za opóźnienie od dnia 02 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty. W pkt. 2 wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W oparciu o powyższe Sąd zasądził od pozwanego M. G. (2) na rzecz powoda M. A. kwotę 8.467 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składają się opłata od pozwu w wysokości 1.250,00 zł, opłata od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz zwrot kosztów zastępstwa prawnego w wysokości 7.200 zł wyliczony, z uwagi na datę wytoczenia powództwa, od wartości przedmiotu sporu

w oparciu o § 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 5 listopada 2015).